

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 10: VERLOREN IN DE EINDELOZE RUIMTE

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 03/12/1955

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steve Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

Met een door Steve Mitchell gebouwde atoomraket zijn de uitvinder zelf, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews naar de maan gereisd, waar ze vreemde dingen hebben beleefd. Herhaaldelijk hebben ze de invloed ondervonden van een onbekende macht die hun reis op allerlei wijzen probeert te belemmeren en hun ten slotte tracht te beletten naar de aarde terug te keren. In een maankrater nabij hun raket hebben ze een vliegende schotel ontdekt. En als ze na veel moeite erin geslaagd zijn van de maan te starten en na de start één keer eromheen cirkelen, zien ze plotseling een eskader vliegende schotels opstijgen die op hen af komen.

Jeff: Vliegende schotels!

Mitch: Een paar dozijn!

Jimmy: En ze stijgen snel! Ze komen op ons af!

Jeff: Ja, waarachtig!

Jimmy: Kunnen we nou niets doen om ze te ontlopen? De raketmotor aanzetten bijvoorbeeld?

Jeff: Nee, dat kunnen we pas als we de aarde terugzien.

Dr. Matthews: Ze blijven gelukkig op een afstand. Voorlopig, tenminste. Kijk 'ns! Ze manoeuvreren heen en weer als vliegtuigen in de lucht. Hoe kan dat in 's hemelsnaam? Er is hier toch geen lucht?

Mitch: Ik wou dat ik wist hoe ze dat doen. Ik gaf d'r een paar jaar van m'n leven voor.

Jeff: Aan de camera, dokter. Maak er zoveel opnamen van als maar mogelijk is. Wat zullen ze op de Aarde opkijken! Een vliegende schotel-basis aan de achterkant van de Maan!

Jimmy: Ze komen in formatie. Zouden ze ons willen aanvallen?

Mitch: Nou, ik hoop van niet. We kunnen er net zoveel tegen beginnen als een ouderwets verkeersvliegtuig tegen een eskader straaljagers.

Dr. Matthews: 't Is misschien een afscheidsgroet, een uitgeleide dat ze ons doen.

Jimmy: Nou eh... eerlijk gezegd bevalt dit soort uitgeleide me niet erg. Ik wou dat ik de aarde kon oproepen, maar aan deze kant van de Maan zal dat waarschijnlijk wel niet lukken.

Jeff: We zijn bijna om de Maan heen. Met een beetje geluk zijn we nou gauw van ze af. Mitch, op je post om de raketmotor aan te zetten. En jullie naar je kooien, en snoer je vast.

Jimmy: Okay!

Mitch: Goed.

Dr. Matthews: Ja, in orde.

Jeff: Allright! Periscoop achter af, Jimmy, vóór aan.

Jimmy: Periscoop vóór aan.

Mitch: Daar heb je de Aarde al, bijna recht voor ons.

Dr. Matthews: Goeiendag, Aarde!

Jeff: De gyro's, dokter! (hij zet ze aan)

Jimmy: Vier graden, drie, twee, één.

Jeff: Contact, Mitch. (raketmotor aan)

Mitch: Contact!

Dr. Matthews: 5000 - 5500 - 6000 - 6500 - 7000.

Jeff: Motor af, Mitch. (raketmotor af)

Mitch: Motor af.

Jeff: Ziezo. Wat een voordeel dat de aantrekkingskracht van de Maan maar het zesde deel is van die van de Aarde. Heel wat minder inspannend dan de start van Wanga-Walla, is het niet?

Jimmy: Nou en of. Zeg, we hebben de Aarde nou precies recht vooruit.

Jeff: Goed zo. Gyro's af, dokter.

Dr. Matthews: Ja. (hij zet ze af)

Jimmy: Haha, we liggen op de koers, juiste snelheid. En nu naar huis! 'k Hoor het klokje thuis al tikken.

Jeff: (lachje) Jullie kunnen nu wel weer opstaan. (dat doen ze)

Mitch: Zo. 'ns Kijken wat onze escorte intussen gedaan heeft.

Jeff: Periscoop achter aan, Jimmy.

Jimmy: Periscoop achter aan... Ik zie ze niet meer!

Dr. Matthews: Goed zo! Die zijn ver achter gebleven.

Mitch: Ja, ho maar! Kijk daar 'ns, die donkere plekje tegen het verlichte maanoppervlak?

Dr. Matthews: Ja, warempel. Nog altijd in formatie! Net een kring paddenstoelen... Maar kijk nou 'ns!

Jeff: Wat... wat is er?

Dr. Matthews: Ze komen ons weer na! En met een vaart!! Iedere seconde halen ze ons meer en meer in. Ze zullen zo bij ons zijn.

Jeff: Jimmy!

Jimmy: Ja?

Jeff: Probeer de Aarde te pakken te krijgen.

Jimmy: Okay. Hallo Aarde. Hallo Aarde. Raket Luna roept controle Wanga-Walla.

Mitch: Ze halen ons in!

Jimmy: Hallo Aarde, hallo Aarde!

Mitch: Ze zijn nu bijna bij ons!

Jimmy: Raket Luna roept controle Wanga-Walla.

Mitch: Wat zouden ze toch willen?

Jeff: Niet veel goeds, vrees ik. Jimmy, krijg je de Aarde nog niet?

Jimmy: Nee, maar ik blijf roepen. Hallo, hallo Aarde, raket Luna roept u. Controle! Controle, wij roepen u, Controle, antwoord alstublieft.

Mitch: Ja, wat schieten we eigenlijk op met dat roepen!?

Jeff: Wij niets, maar we moeten de Aarde toch vertellen wat er aan de hand is?

Jimmy: Hallo Aarde, hallo Aarde!

Jeff: Zij die na ons komen moeten weten wat hun hier te wachten staat! (vreemde muziek)

Dr. Matthews: Mensen, daar heb je die muziek weer!

Jimmy: Ja! Hoor je 't, Jeff?

Jeff: Ja! natuurlijk. Probeer toch de controle te pakken te krijgen!

Jimmy: O, dat geeft niks meer, Jeff, dat weet je nou toch onderhand ook wel. Goed, ik zal het proberen. Hallo Aarde, hallo! Hier raket Luna. Wij roepen controle Wanga-Walla!!... Het geeft immers toch niks!

Dr. Matthews: Ze gaan ons rammen! De hele bende komt recht op ons af.

Jeff: Rammen? (lachje) Dat zullen ze wel laten. Ze zouden er minstens even bekaaid afkomen als wij. Maar ...maar voelen jullie niets?

Mitch: Wat?... Ik... ja... ja, toch... Ik... ik voel me veel zwaarder.

Dr. Matthews: Daar zijn ze! O, ik... ik voel het ook... Zwaartekracht. Ik kan haast niet blijven staan.

Jeff: In... in... in jullie kooien, vlug! Plat gaan liggen.

Dr. Matthews: Ik kan niet...

Jimmy: O, Jeff...

Dr. Matthews: Ik kan het niet meer halen.

Jeff: Op de grond, dokter!...

Dr. Matthews: Jeff, kijk op het periscoopscherm: dat ding neemt het hele scherm in beslag!

Jeff: O... o.... wat... wat is er aan de hand? Jimmy, Mitch, dokter, horen jullie me?

Mitch: Ja, ik, Jeff. De twee anderen schijnen bewusteloos te zijn.

Jeff: Wat... wat... wat mag er toch gebeurd zijn, Mitch?

Mitch: Ik heb er geen flauw idee van. Ik ben misselijk als een kat. Ik ben helemaal buiten westen geweest.

Jeff: Ik... ik ook. Maar die druk is nou toch gelukkig weg. Nog wel wat zwaar, niet?

Mitch: Ja... (Jimmy steunt)

Jeff: O, Jimmy komt bij. En, Jimmy?

Jimmy: Ah... Ah, laat me, Jeff. (zucht)

Mitch: De dokter schijnt er erger aan toe te zijn. Laten we proberen 'm in z'n kooi te leggen.

Jeff: Ja ja ja... Hup... ja... Zo...! Jimmy, ga jij bij 'm zitten, terwijl Mitch en ik de situatie opnemen.

Jimmy: Ja, Jeff, ja.

Jeff: Nou kom, Mitch, eerst naar de periscoop. Dan krijgen we tenminste enig idee van wat er buiten aan de hand is, 'ns kijken of die dingen er nog zijn.

Mitch: Verdorie, wat is er met die periscoop gebeurd?

Jeff: Hè?

Mitch: Er is geen helder beeld meer mee te krijgen. Alles beweegt.

Jeff: Hè? Nou, maar... maar... maar het is een helder beeld, Mitch. Die lichtpunten die je van boven naar beneden over het scherm ziet schieten, zijn sterren!!

Mitch: Sterren?

Jeff: Ja!

Mitch: Ja, maar wat doen die dan?

Jeff: Die doen niets, maar wij doen wat: we draaien alsmaar om onze breedte-as! We buitelen door het heelal!

Mitch: Mijn hemel, ja. Maar hoe kan dat nou?

Jeff: Dat... dat weet ik ook niet. In alle geval moeten we proberen weer in een rechte baan te komen, anders kunnen we nooit onze positie bepalen. Laten we 't nou maar 'ns met die gyroscopen proberen, hè? Hun kracht is wel niet op iets als dit berekend, maar op den duur zullen ze ons, hoop ik, toch wel afremmen.

Mitch: Ja, dat is zeker. Maar het zal toch wel even duren. Nou, daar gaat nummer één. (eerste gyroscoop aan)

Jeff: Ja.

Mitch: En twee. O, daar komt de dokter gelukkig bij. (tweede gyroscoop aan)

(gyroscopen af)

Jeff: Ziezo. Nou kunnen we weer op ons gemak een kijkje nemen. Laat de periscoop achter langzaam ronddraaien, Mitch.

Mitch: Ja. ... Niets te zien.

Jeff: O? Nou, dan de periscoop voor. Maar wacht even! Zie je de Maan?

Mitch: Nee, ook niet.

Jeff: Ja, we hebben ook zo raar rondgezwaaid, misschien vliegen we wel weer op de Maan toe.

Mitch: Ja, maar dan moet de aarde dan toch achter ons staan en die is er ook niet meer te zien.

Jeff: Dan maar weer de periscoop voor. Zo, ja. Nee, ook niets te zien: geen Maan, geen Aarde, geen vliegende schotels, alleen maar sterren. Zeg, wat zou d'r nou weer aan de hand zijn? Eh... Jimmy!

Jimmy: Ja?

Jeff: Roep de Aarde.

Jimmy: Okay.

Mitch: Niets. Geen Aarde. Geen Maan.

Jimmy: Hallo Aarde, hallo Aarde.

Mitch: Jeff, wat moet dat?

Jimmy: Hallo Aarde, raket Luna roept u. Raket Luna roept Wanga-Walla!

Jeff: Er is maar één verklaring, Mitch: we moeten op de een of andere manier rechtsomkeert hebben gemaakt en langs de Maan heen de ruimte zijn ingeschoten, en dat met een geweldige snelheid. Ik begrijp het allemaal niet goed.

Jimmy: Ah, het geeft niks, Jeff. Ik kan wel blijven roepen. Niets! Het is alsof alle zenders van de hele wereld de zaak gesloten hebben.

Jeff: Ach, klets geen onzin. Blijf roepen, Jimmy. Maar... maar is onze zender wel in orde?

Jimmy: Ja. natuurlijk. Die werkt normaal. Ja, ik zal wel blijven roepen, hoor, waarom niet? Hallo Aarde, hallo Aarde. Hallo! Hallo! Hallo! Hallo!!

Jeff: Nee. Ik kan het niet verklaren. Geen Maan of Aarde meer in de periscoop, geen radioverbinding meer, al wat we zien, zijn de sterren! Zo'n afstand kunnen we in een paar minuten toch niet hebben afgelegd!

Mitch: Weet je wat, Jeff?

Jeff: Hè?

Mitch: Laten wij 'ns buiten gaan kijken.

Jeff: Ja! das' niet zo gek. Dan kunnen we meteen zien of er... of er wat aan de periscopen scheelt.

Jimmy: Hallo Aarde, raket Luna roept Wanga-Walla.

Mitch: Ja, kom. Laten we geen minuut verliezen. De ruimtekostuums aantrekken.

Dr. Matthews: Ik zal de luchtsluis wel bedienen.

Jeff: Voel je je ertoe in staat?

Dr. Matthews: Ja, dat gaat wel weer. Trouwens, Jimmy moet aan de radio blijven.

Jimmy: Hallo Aarde! Hallo, raket Luna roept controle Wanga-Walla. Controle Wanga-Walla, Australië, hoort u mij? Hoort u mij? Antwoord dan toch!

Jeff: We zijn nu buiten. We maken de veiligheidslijnen vast. We lopen nu over de zijwand van de raket bij de motor.

Dr. Matthews: Kun je de Aarde of de Maan zien?

Jeff: Een ogenblikje... Nee. Niets... Nou, we lopen nu om de raket heen en gaan aan de andere kant kijken... Nee. Niks. Wij zouden toch zeker één van beide moeten zien, Mitch!

Mitch: Ja, Jeff, maar ik zie ze ook niet.

Dr. Matthews: Hé! Hoe verklaar je dat?

Jeff: Ik... ik... ik weet het niet. Het lijkt wel alsof we ons hele zonnestelsel verlaten hebben in enkele minuten. Maar dat is toch onmogelijk!

Mitch: Nou, dat weet ik nog zo zeker niet.

Jeff: Hoe bedoel je dat, Mitch?

Mitch: Kijk 'ns naar de sterren, Jeff.

Jeff: Ja? En?

Mitch: Zie je niet dat ze langzaam langs ons heen glijden? Weet je wat dat betekent? Dat we ons met een ongelooflijke snelheid verplaatsen!! We moeten de maan en de aarde al een heel eind achter ons gelaten hebben.

Jeff: Ik... ik kan het niet geloven!! Ik... Kom Mitch, we gaan weer naar binnen. Dit moet zinsbedrog zijn.

Mitch: Zinsbedrog?

Jeff: Ja.

Mitch: Kijk dan 'ns daarheen, Jeff: die gele ster. Wat zou dat zijn?

Jeff: Dat? Dat... dat moet... Dat is de Zon!

Mitch: De zon!?

Jeff: Ja, natuurlijk! Maar dat wil zeggen dat wij ons met een reusachtige snelheid ervan verwijderen. Daarom kan Jimmy ook geen radio verbinding meer krijgen: we zijn te ver weg. Hallo, dokter! Dokter, we komen nu weer naar binnen.

Dr. Matthews: Okay.

Mitch: Dat moet een droom zijn. Een droom... We zullen wel weer wakker worden. We moeten wakker worden!

Jeff: Zo staat de zaak, mannen: we kunnen er zeker van zijn dat wij ons zonnestelsel verlaten hebben.

Jimmy: Ja, maar eh... we moeten zien dat we terugkomen. Anders is het met ons gedaan.

Mitch: Ja, maar hoe kunnen we de weg terug vinden?

Jimmy: Nou, eh... door middel van de sterrenbeelden. Hè? Als we maar enkele groepen herkennen, dan kunnen we aan de hand daarvan onze positie bepalen. Nou en... en...

Mitch: Ik geloof niet dat het bij de snelheid waarmee wij voortijlen mogelijk is.

Jimmy: O...

Mitch: Kijk die sterren 'ns over het scherm glijden!

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Honderduizenden. Weet jij er de weg tussen?

Dr. Matthews: Ja, vooral niet omdat de sterrenbeelden die - nu we er midden tussen zitten - er heel anders uitzien dan eh... bekeken vanaf de aarde.

Jimmy: Ja, maar eh... zou er dan helemaal geen kans meer zijn om naar de Aarde terug te keren, naar... naar huis?

Mitch: Ik geloof het niet. Die vliegende schotels die moeten ons in één ogenblik buiten ons zonnestelsel hebben gebracht, midden in de eeuwigheid.

Jimmy: De... Hè? Eeuwigheid?? Maar eh... we gaan toch zeker ergens naartoe?

Jeff: Het heelal is groot, Jimmy, heel groot. Dat weet je net zo goed als ik. We zullen nooit meer ergens landen.

Jimmy: Ja, maar die eh... Nou, die... hè, die sterren dan? D'r zijn d'r toch duizenden? Kunnen we daar nou geen enkele van bereiken? Dokter, hoeveel zuurstof hebben we nog?

Dr. Matthews: 'k Heb het al nagekeken Jimmy: nog voor ruim vier en een halve dag.

Jimmy: Lieve hemel, da's... da's toch te gek. Die dingen, die eh... die vliegende schotels die hebben ons toch door de mond van Mitch verteld dat er... dat er duizenden zonnestelsels in het heelal zijn waar leven is!

Mitch: Ja, dat kan, maar neem 'ns aan dat wij een andere planeet in zo'n ander zonnestelsel inderdaad bereiken, neem zelfs aan dat we d'r op landen, zullen we d'r dan kunnen leven?

Jimmy: Ja, waarom niet, hè?

Mitch: Nou, neem nou ons eigen zonnestelsel: van de negen ons bekende planeten is er buiten de aarde niet één waarop een leven zoals op Aarde kan gedijen. Ze zijn of te warm, of te koud, of ze hebben geen dampkring, of een waarin we niet kunnen ademen. Hoe zouden we dan hier kunnen verwachten tussen die duizenden of zelfs miljoenen planeten juist tegen die ene aan te lopen waarop we wel zouden kunnen leven?

Jeff: Met andere woorden: onze kans om op een bewoonde planeet te komen is zowat één op het miljoen. Ja, en dan moeten we nog in leven zijn als we er aankomen. Nou, erg hoopvol klinkt dat niet.

Jimmy: Nou, ik zie het wel, hè: onze onderneming is op een finale mislukking uitgelopen. Dat komt er nou van als je je gaat bemoeien met dingen waar je niks mee te maken hebt. Waren we maar thuis gebleven!

Jeff: Ja, spijt hebben helpt niets, Jimmy. We zullen ervan moeten maken wat ervan te maken is.

Mitch: Jij bent nog steeds gezagvoerder, Jeff. Zeg jij maar wat we doen moeten.

Jeff: Dat is de ware geest, Mitch. Nou, we gaan onze gewone bezigheden hervatten en houden dat vol zolang we kunnen. Jij, Mitch, gaat nou de motor controleren en de brandstofvoorraad opnemen. En jij, Jimmy, zult toch af en toe proberen of de radio het doet.

Jimmy: Okay!

Jeff: Ik zelf zorg voor de radar en de periscopen.

Dr. Matthews: En ik, Jeff?

Jeff: Jij, dokter? Ja, weet je wat? Hou maar weer je dagboek bij, zoals tijdens de periode van gedwongen niets doen op de maan...

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: ...en nou mannen, aan het werk.

Dr. Matthews: 'ns Kijken. "Het is nu 20 november 1965, aardetijd. Er zijn thans enkele uren voorbijgegaan sedert wij ons in deze nieuwe beangstigende toestand bevinden. Hoe we erin geraakt zijn, zullen we wel nooit te weten komen. We zijn er nu zo goed als zeker van dat wij ons nog steeds binnen ons eigen Melkwegstelsel bevinden. Dit valt af te leiden uit het feit dat voortdurend massa's sterren op het scherm te zien zijn. Anders zouden wij aller-waarschijnlijkst tijden lang niets erop zien. Misschien zullen wij, of eigenlijk onze stoffelijke overblijfselen, wel altijd door het heelal blijven rondzwerven, als speldenknopje menselijkheid verloren in een reusachtig vijandig niets."

Jeff: Hé, dokter, Mitch, Jimmy...

Jimmy: Ja?

Jeff: Komen jullie 'ns kijken.

Dr. Matthews: Wat is er, Jeff?

Jeff: Ik geloof dat onze snelheid afneemt. De sterren glijden voortdurend langzamer over het scherm.

Dr. Matthews: Wat is dat daar?

Jeff: Hè?

Dr. Matthews: In het midden! Dat kleine lichtvlekje? Bijna een ronde schijf.

Jeff: Waar!?

Dr. Matthews: Daar!! Zie je het niet?

Mitch: Ja, ik zie het, precies midden op het scherm. We moeten d'r recht op aan vliegen.

Jeff: Tja!! Nou zie ik het ook. Niet helemaal een... een schijf, maar zoiets als de Maan, wanneer die bijna vol is. Maar... dat kan de Maan niet zijn, want dan moesten we ook de Aarde zien!

Jimmy: O...

Mitch: Als het dat licht weerkaatst, dan moet z'n Zon links staan.

Dr. Matthews: Kijk 'ns of je die kunt vinden. Laat de periscoop 'ns wat draaien.

Mitch: Ja... Daar is ze! Zie je wel?

Jimmy: Hè?

Mitch: Veel groter!

Dr. Matthews: Ja.

Mitch: Ja, maar laten we liever letten op de planeet waar we heen vliegen.

Jimmy: Zeg, zouden we die niet missen?

Jeff: Ja, dat weet ik niet. We... we naderen met een flinke snelheid.

Jimmy: Ik dacht dat je zei dat onze vaart verminderd was.

Jeff: Nou ja, verhoudingsgewijs natuurlijk. Dokter, de radar.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Als we dichterbij komen, zullen we enig idee krijgen van onze juiste snelheid.

Dr. Matthews: Okay, Jeff.

Jimmy: Zeg, kijk 'ns even: ze begint al een aardig stuk van het scherm in beslag te nemen.

Mitch: En... ze bezit een dampkring, dat is zeker.

Dr. Matthews: Ja, dat is zo. Maar waaruit zal die bestaan? Methaangas? Ammonia? Of wat? De kans dat het inadembare lucht zal zijn, is niet meer dan één op het miljoen.

Jeff: Maar het... het is dan toch maar een planeet, een eiland in een grenzeloze oceaan! En we gaan recht erop af met een snelheid waarvan ik hoop dat ze me in staat zal stellen de raket te besturen. Dat is ook maar één kans op de miljoen, maar het is onze enige en laatste hoop.

Jimmy: Wil je dan proberen daar te landen?

Jeff: Ja, natuurlijk! Als we toch moeten sterven, dan liever op dat ding, wat het ook is, dan hier in het niets.

Jimmy: Ja, maar dat is zo ver van huis.

Jeff: Niet verder dan ergens anders. 't Is een heel kleine kans, maar onze enige om deze tocht te overleven. Wat dunkt jou, Mitch? Zouden we 't erop wagen?

Jimmy: Ja, ho nou toch 'ns even Jeff! Bedenk dan wel wat je doet.

Jeff: Bedenken, daar is niet veel tijd voor. Over een uurtje hoogstens zullen wij of erop te pletter geslagen zijn, ofwel eraan voorbijgeschoten, en dan is het te laat om nog een beslissing te nemen. Nog 'ns, Mitch: wat denk jij ervan?

Mitch: Ik zou de kans willen wagen. Laten we proberen te landen.

Jeff: En jij, dokter?

Dr. Matthews: Ik eh... ik ben er ook voor.

Jimmy: Nou eh... dan ben ik uitgepraat.

Jeff: Juist, dan gaan we landen. Ik verwacht dat de landing precies zo zal verlopen als op de Aarde.

Mitch: Met behulp van de luchtweerstand?

Jeff: Ja.

Mitch: Als de atmosfeer maar dicht genoeg is om onze snelheid voldoende af te remmen!

Jeff: Dat zullen we moeten ondervinden. Maar in alle geval ga ik proberen te landen!

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.